

Στις 26 Ιούνη ξεκινά η δίκη των 4 αγωνιστών από την Τουρκία που συνελήφθησαν στην περιοχή του Γκύζη στην Αθήνα.

Από τις αρχές του 2013 άρχισαν στην Ελλάδα συστηματικά και παρατεταμένα οι συλλήψεις, οι προφυλακίσεις, οι απαγωγές και οι παρακολουθήσεις πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία. Η ελληνική αστυνομία, σε αгаστή συνεργασία με τις μυστικές υπηρεσίες της Αμερικής και της Τουρκίας, έχει προβεί στη σύλληψη πολλών Τούρκων αγωνιστών είτε με ευρωεντάλματα, είτε με εντολή της τουρκικής κυβέρνησης απευθείας. Όλα αυτά συμβαίνουν γιατί ο αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον καπιταλισμό και τον φασισμό βαφτίζεται από την ΕΕ και τους Αμερικανούς «τρομοκρατία» και οι αγωνιστές καταδιώκονται ως τρομοκράτες.

Οι κατηγορίες που τους προσάπτουν είναι η στήριξη της οργάνωσης DHKP-C που θεωρείται «τρομοκρατική» από τους Αμερικάνους και την ΕΕ. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του συντρόφου Ερκάν τον οποίο κατηγορούν ότι μάζευε χρήματα για τους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς κρατούμενους. Μέσα απ' όλα αυτά προσπαθούν να ποινικοποιήσουν τη δράση της Επιτροπής Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν. Αυτομάτως, λοιπόν, οποιαδήποτε κίνηση συμπαράστασης, που μέχρι πριν λίγες μέρες εθεωρείτο αυτονόητα «νόμιμη», τώρα ποινικοποιείται ή θεωρείται ύποπτη. Μάλιστα, στην περίπτωσή του εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα το άρθρο 187 του τρομονόμου, σύμφωνα με το οποίο χωρίς αποδεικτικά στοιχεία μπορεί να καταδικαστεί κανείς όχι για πράξεις που έχει κάνει ή πού σκοπεύει να κάνει (και υπάρχουν αποδείξεις γι' αυτό) αλλά για πράξεις που θα μπορούσε να κάνει.

Το άλλο «πρωτόγνωρο» γεγονός στα ελληνικά χρονικά είναι η απαγωγή του Μπουλούτ Γιαϋλά από το κέντρο της Αθήνας με όχημα με πινακίδες της ελληνικής αστυνομίας και η μεταφορά του στην Τουρκία σε συνεργασία με τις τουρκικές και αμερικάνικες αρχές. Ήταν τέτοιο το μέγεθος της αυθαιρεσίας της παρακρατικής συνεργασίας, που ισχυρίζονται ότι τον συνέλαβαν στην Τουρκία. Είναι προφανές ότι η ελληνική κυβέρνηση συνεργάζεται με το

φασιστικό κράτος της Τουρκίας και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Μετά από μερικούς μήνες φυλάκισης, αφέθηκε ελεύθερος.

Στις 10 Φεβρουαρίου 2014 στην περιοχή του Γκύζη προσήχθησαν δύο επαναστάτες από την Τουρκία στη μέση του δρόμου και άλλοι δύο μετά από έφοδο σε σπίτι. Η βασική κατηγορία που τους προσάπτουν είναι ότι αποτελούν μέλη του DHKP-C, άρα είναι τρομοκράτες, άρα πρέπει να φυλακιστούν. Ευτυχώς, απορρίφθηκε το αίτημα έκδοσής τους στην Τουρκία.

Ο ένας είναι ο Huseyin Fevzi Tekin, ο οποίος για πολλά χρόνια βρισκόταν φυλακισμένος στα λευκά κελιά της Τουρκίας. Ήταν ένας από αυτούς που σώθηκαν από τις μαζικές δολοφονίες στις 19-22 Δεκέμβρη 2000, κατά τη διάρκεια των οποίων δολοφονήθηκαν 28 επαναστάτες. Ήρθε στην Ελλάδα γιατί ήταν βέβαιο πως το τουρκικό κράτος θα τον δολοφονούσε.

Ο Ismail Akkol κυνηγήθηκε και αυτός από το κράτος της Τουρκίας. Τον κατηγορούσαν μαζί με έναν άλλο σύντροφο, ο οποίος τελικά δολοφονήθηκε στις τουρκικές φυλακές, ως τρομοκράτη. Επειδή η ζωή του βρισκόταν σε κίνδυνο, κατέφυγε στην Ελλάδα.

Ο Bilgehan Karpat και ο Mehmet Ali Yilmaz συνελήφθησαν στο δρόμο. Επειδή συμμετείχαν στο φοιτητικό κίνημα της Τουρκίας έγιναν στόχος φασιστικών επιθέσεων και η ζωή τους βρισκόταν σε κίνδυνο. Βρίσκονταν λίγες μέρες στην Αθήνα και ήρθαν στην Ελλάδα για να ζητήσουν πολιτικό άσυλο.

Γιατί έχει οξυνθεί τόσο πολύ η επίθεση στους αγωνιστές;

Μετά την επίσκεψη Σαμαρά στην Άγκυρα τον Οκτώβρη του 2012 ξεκίνησε ένα μπαράζ διώξεων πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία που ζουν στην Ελλάδα. Σύμφωνα με την Ομάδα Δικηγόρων για τα Δικαιώματα Προσφύγων και Μεταναστών, όλη αυτή την περίοδο στον τουρκικό Τύπο εμφανίζονται αλλεπάλληλα δημοσιεύματα τα οποία κάνουν λόγο «για συμφωνίες μεταξύ των δύο κυβερνήσεων για την έκδοση των εκζητούμενων, για διακρατικές μυστικές αντιτρομοκρατικές συμφωνίες με οικονομικά ανταλλάγματα και τα οποία φωτογραφίζουν πρόσφυγες στην Ελλάδα, δημοσιεύουν τα ονόματά τους και προαναγγέλλουν συλλήψεις από τις ελληνικές αρχές. Αυτό εκφράστηκε πολύ καθαρά από τον Ταγίπ Ερντογάν, ο οποίος δήλωσε: «Αν δεν εκδοθούν τα άτομα που ζητάμε, θα σταματήσουν οι επενδύσεις».

Ακόμα και με την «αριστερή» κυβέρνηση πάντως και παρότι βουλευτές και μέλη του ΣΥΡΙΖΑ έρχονται ως μάρτυρες υπεράσπισης των Τούρκων αγωνιστών, συνεχίζουν πολλοί από αυτούς να δυσκολεύονται να πάρουν πολιτικό άσυλο και γενικά αν λάβουμε υπόψη μας τη στάση του

υπουργού «Προστασίας» του πολίτη, ο οποίος θέλει να «ξεδοντιάσει» οποιονδήποτε υψώνει μια ριζοσπαστική φωνή, αντιλαμβανόμαστε ότι τα πράγματα δεν είναι ευοίωνα.

Παράλληλα, το γεγονός ότι πρόσφατα δε δόθηκε άδεια εισόδου από την κυβέρνηση στη Λεϊλά Χάλεντ, τη θυρυκική φιγούρα της Παλαιστινιακής Αντίστασης, που ήταν προσκεκλημένη του Resistance Festival, το γεγονός ότι η μισή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ τρωγόπινε και χαριεντιζόταν με τους δολοφόνους του Ισραήλ στον εορτασμό που οργάνωσε η Πρεσβεία του Ισραήλ στην επέτειο ανεξαρτησίας του (δηλαδή ήταν σα να γιόρταζαν τη σφαγή και τον εκτοπισμό των Παλαιστίνιων!), η κλιμάκωση των πολεμικών ασκήσεων μεταξύ ελληνικών-αμερικανικών και ισραηλινών στρατιωτικών δυνάμεων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας καθώς και πολλά ακόμα παρόμοια στοιχεία δείχνουν ότι όχι μόνο δεν έχουν πραγματική πρόθεση να υπερασπιστούν και να στηρίξουν τις χώρες, τις ομάδες που αγωνίζονται, τους επαναστάτες που χρειάζονται στήριξη αλλά είναι σίγουρο πως όταν τους ζητηθεί ή όταν «χρειαστεί», όταν δηλαδή οξυνθεί ο ταξικός πόλεμος, θα προσπαθήσουν να φιμώσουν τις ριζοσπαστικές αυτές φωνές.

Βέβαια, όλα αυτά σχετίζονται και με την ευρωλαγνεία της κυβέρνησης. Μόνο και μόνο επειδή η ΕΕ θεωρεί αυτούς τους αγωνιστές τρομοκράτες πρέπει να φυλακίζονται. Δεν είναι τυχαίο ότι στη δημοκρατική, ευρωπαϊκή Γερμανία και Γαλλία βρίσκονται στη φυλακή αρκετοί Τούρκοι αγωνιστές με κατηγορίες ότι μοίραζαν προκηρύξεις και περιοδικά που είχαν σχέση με τον αντιφασιστικό αγώνα στην Τουρκία. (Ας μας πείσει ο ΣΥΡΙΖΑ ότι η ΕΕ είναι το σπίτι των λαών). Αυτοί που συγκαλύπτουν αυτές τις πολιτικές, συγκαλύπτουν συγχρόνως και το πραγματικό πρόσωπο του τουρκικού κράτους. Προσπαθούν να κρύψουν ότι πραγματικοί τρομοκράτες των λαών είναι το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός.

Στόχος των συλλήψεων, των διώξεων και της καταπίεσης που υφίστανται δεν είναι άλλος από την τρομοκράτηση και ποινικοποίηση των αγώνων των λαών και ιδιαίτερα της Τουρκίας. Παράλληλα, μας στέλνουν το μήνυμα ότι η φυλάκιση κλπ των επαναστατικών φωνών δε θα είναι και κάτι πρωτόγνωρο στα χρονικά της ΕΕ. Η Ελλάδα άλλωστε είναι πιστό μέλος της. Η επίθεση ξεκίνησε από αυτούς επειδή είναι πιο ευάλωτοι και θα καταλήξει σε όλους εμάς επειδή απλά ασπαζόμαστε ριζοσπαστικές ιδέες. Μακρινό το σενάριο; Εμείς δεν το θεωρούμε καθόλου μακρινό αλλά και σε όσους το θεωρούν τους προτρέπουμε να κάνουν την υπόθεση αυτή δική τους για να μη γίνει κοντινό.

Με τους συντρόφους από την Τουρκία μπορεί να έχουμε ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ πολλές διαφωνίες τακτικής, στρατηγικής ή ιδεολογικής φύσεως. Όμως, έχουμε έναν κοινό στόχο, δηλαδή την πάλη για την ανατροπή του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού. Νομίζουμε ότι αυτό είναι

μείζον και όχι ελάσσον θέμα. Άλλωστε, διεθνισμός σημαίνει να στηρίζεις έμπρακτα των δίκαιο αγώνα των Τούρκων αγωνιστών και όποιου άλλου το χρειάζεται. Έμπρακτα σημαίνει ότι είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας να βρισκόμαστε στα δικαστήρια την Παρασκευή 26/6 στις 9:00 στο εφετείο στη Λουκάρεως.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ

ΕΚΚΕ

Τι σημαίνει να είσαι επαναστάτης στην Τουρκία;

Σημαίνει ότι μπορεί να συμμετάσχεις σε μια διαδήλωση και να μη γυρίσεις σπίτι σου ποτέ γιατί η αστυνομία είναι νόμιμο πλέον να χρησιμοποιήσει πυρά εναντίον σου. Το έκανε έτσι κι αλλιώς και πριν. Σημαίνει να συμμετάσχεις σε μια συναυλία με επαναστατικά τραγούδια ή να πηγαίνεις για αφισοκόλληση και να μη γυρνάς ποτέ στο σπίτι σου γιατί σε συλλαμβάνουν. Σημαίνει να σε βάζουν σε ένα λευκό κελί κι ενώ αγαπάς τόσο πολύ τη ζωή, για μια καλύτερη ζωή αγωνίζεσαι άλλωστε, να προτιμάς μερικές φορές να πεθάνεις γιατί δεν αντέχεται η απομόνωση, γιατί έχεις παραισθήσεις από τον εγκλεισμό, νιώθεις ότι χάνεις τα λογικά σου αλλά πάντα μέλημά σου είναι να μην προδώσεις τα ιδανικά σου, να μην υπογράψεις «δήλωση μετάνοιας». Να έχεις εγκαύματα από ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα σου, πληγές από σβήσιμο τσιγάρων, πρησμένο και μουδιασμένο σώμα από το βασανιστήριο της κρεμάλας. Τα μάτια σου να δηλώνουν πως έχεις βιαστεί, πως έχεις ζήσει εικονικές εκτελέσεις. Σε έχουν οδηγήσει σε ένα δάσος, όπου σου κόλλησαν στο κεφάλι σου ένα όπλο και τράβηξαν τη σκανδάλη του άδειου πιστολιού. Μετά, στην απεργία πείνας, ένιωσες το σώμα σου να σε εγκαταλείπει, αλλά όχι την ψυχή σου και τις ιδέες σου και στο νοσοκομείο πάλεψες με τα τέρατα παρά τις λιγοστές σου σωματικές δυνάμεις για να αποφύγεις το βασανιστήριο της υποχρεωτικής σίτισης. Αυτά είναι λίγα από όσα βιώνουν οι επαναστάτες στην Τουρκία. Οι αφηγήσεις τους για το τι πέρασαν στα λευκά κελιά αλλά και το τι περνάνε στα ελληνικά κελιά δεν είναι μια συγκινητική ιστορία αλλά είναι βίωμα ζωντανό που υπάρχει και αναπνέει δίπλα μας.